

Dne 25. avgusta 1959 z nekaterimi družinskimi člani na vrhu Triglava; Erna Meško sedi na sredini.

let končali še isti dan in kasneje na večer podoživljali videno – udobno zleknjeni doma. Erna nam je z odkrivanjem sveta okrog Svetinj in Jeruzalema dokazovala, da je planinstvo tudi potovanje, ki nima za cilj osvojiti vrha z žigom in odrzeti v dolino. Planinstvo je tudi tavanje po samotnih poteh, ko se zapleteš v pogovor s prijaznim domačinom in končaš dan z možmi v poltemi prijazne krčme. Vandranje po valovitih gričih in holmih prinaša včasih še globlja in duhovno močnejša doživetja kot strmi vršaci.

V gorah se snemajo maske in prihajajo na dan resnični, neponarejeni in nenaličeni obrazi. Zato je mehko njene duše najbolj prišla do izraza v odnosu do gorskega okolja in v ljubezni do svojih otrok. Če drži, da ima mati srce v otrocih, potem je imela Erna veliko srce. V njem je bilo vedno prostora za njeno zeleno Pohorje. Njeno zaverovanost v Pohorje zvesto zrcalijo stih pohorskega poeta **Janka Glazerja**: *Tukaj v teh daljav tihoti / tukaj v teh goščav samoti / spet boš prost in zdrav!*

Žalostnega razpoloženja in trpkega spoznanja o tem, da ni neskončnih poti, smo mnogi, ki nam je smrt Erne težko legla na dušo. Planinci smo ogromno izgubili, še največ pa njenih devet otrok. Zato vam, Benjamina, Marija, Erna, Maks, Ciril, Zvonko, Vinko, Majda in Tanja, izrekam sožalje in globoko spoštovanje. Vse, ki verjamemo, da kdor ne živi po smrti, ni živel, zavezuje, da bomo skrbno varovali njeno dobro ime in spomin nanjo.

POSLANSTVO NJENEGA ŽIVLJENJA

Toda čeravno je bila po domovini znana kot ljudska pisateljica in pesnica ter predvsem kot navdušena in zavzeta planinka, je bila vendarle predvsem mati in kmetica. Predvsem še slednje. Večkrat je z žalostjo pripovedovala, kar nam je po njeni smrti povedala njena hčerka Marija: »Ne priznajo mi tega naslova, nihče mi ne reče kmetica. Vsak obrtnik dobi po vajeniški dobi svoj poklic in svoj naziv, jaz pa po toliko letih kmeto-

vanja ne morem pridobiti naziva kmetica. Vsi mi pravijo gospa, čeprav sem kmetica.«

Stanko Klinar je v knjigi »Sto slovenskih gora«, ki je leta 1991 izšla pri Prešernovi družbi, v zapisu o Gomili napisal: »Ta zemlja je rodila tudi babico Erno, ki bi ne hotela živeti in umreti nikjer drugje na svetu kot sredi teh sončnih goric.«

Izpolnila se ji je ta želja. Umrla je na prečudovit sončen dan, jesensko obarvan, vinogradi so bili polni bračev, kot nam je povedala njena hčerka Marija – »tudi domači so opravili trgatve tisti žalostni dan po odhodu naše mamike«.

Jesen v planinah

ALEŠ TACER

*Planinski macesni –
žarite,
gorite
v jesenski idili
prelestno
v nebó.*

*Trave planinske –
v hladu
usihate,
v strahu pred mrazom
venete
v zemljó.*

*Vresje planinsko –
vse rožice zale
življenje
za novo pomlad
boste dale.*

*Jesen v planinah –
čar barvnih palet,
opoj tja do zime,
ko padel bo sneg!*